

tisk problem for ministeren, idet hun indtil nu ikke har været villig til at tage Rigshospitalets problemer seriøst og gå til den bestyrelse, som hun har været med til at udpege medlemmer til, og sige til den, hvad der skal ske.

Med de ord vil jeg sige, at vi vil forholde os afventende over for forslaget.

Poul Nødgaard (DF):

I Dansk Folkeparti er vi også noget bekymrede over forholdene på Rigshospitalet, og vi har da også med stor spænding imødeset, hvad sundhedsministeren ville sige her i dag.

Først afviste ministeren forslaget – og det må jeg jo have fuld respekt for – men så kom hun med en lang opremsning af problemerne. Men det, der manglede som en afslutning på ministerens indlæg, var, hvad der så egentlig skal ske med Rigshospitalet, og dér må jeg så sige at fru Ester Larsen fra Venstre var lidt mere udfarende, idet hun jo foreslog, at Rigshospitalet kunne være en selvejende institution.

Jeg har ikke haft mulighed for at bedømme det forslag, for jeg har ikke set det, men det var i hvert fald et forslag, som ministeren måske kunne overveje.

Men lad os gå til de praktiske forhold, nemlig alt det, fru Jensen ser i avisen, og som hun forstår, og det er jo, at vi i sommers så alle de mange afskedigelser på Rigshospitalet, og at vi i dag kan se, at afskedigelserne kun var en slags første runde, for nu så vi for kort tid siden, at der igen er uoverstigelige problemer på Rigshospitalet.

Og derfor spørger man sig selv, hvad det egentlig er, der er kørt så gruelig galt, for hvis jeg ikke husker helt forkert, så behandlede vi også disse problemer i Folketingets Sundhedsudvalg i sommers, da det hele brændte på, og ministeren måtte gå ud og ind af lokalerne, og da spurgte jeg, og det kan jeg så spørge om igen: Hvad forskel er der på Rigshospitalet og f.eks. en kommunal institution?

For når vi hjemme i Ringsted lægger budget for en institution, siger vi, hvis det f.eks. er en skole: Der er så og så mange skolelærere, som skal have så og så meget i løn – og så skriver vi dét ned – og der er en skolesekretær, som skal have så og så meget. Og så fortsætter vi med lys, vand og varme. Og sådan går vi hele registret igennem, og til sidst slår vi en stor, tyk streg under det hele – det gør edb-maskinerne altså, og de tæller det også sammen; det skal vi ikke gøre.

Og så spørger jeg bare i al min naivitet og uforstand: Hvilken forskel er der på Rigshospitalet og en mindre institution? Er der ikke også på Rigshospitalet tale om – spurgte jeg dengang i Sundhedsudvalget – at man kan gå det igennem konto for konto, hvis det er delt op i en masse afdelinger? Det forestiller jeg mig at det er, for jeg har aldrig været på Rigshospitalet, fordi jeg er så rask, som jeg er; men det er formentlig delt op i en masse afdelinger, og så er det da bare at tage det afdeling for afdeling, alt efter hvem der er ansvarlig for den enkelte afdeling, og lægge det hele sammen i én stor historie. Men det får jeg ikke noget svar på, men det kan være, at jeg får det senere på dagen.

Og der er også noget med den øverste ledelse.

Men det, der ligesom rumsterer i min hjerne skal i øjeblikket, er, at da Rigshospitalet kom ind under Hovedstadens Sygehusfællesskab, var der noget om, at det ikke blev analyseret, om der fulgte de penge med, der skulle. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men det kan være, at ministeren ved noget om det og husker det bedre end jeg. Og hvis det var tilfældet, synes jeg, det var rart at få det frem her i dag, for hvis det grundlag, som Rigshospitalet i sin tid startede på som ny institution i Hovedstadens Sygehusfællesskab, har været forkert, så er det et problem, der vil blive ved med at køre.

Og så er der det analysearbejde, som man taler så meget om. Jeg ved ikke, hvem der skal foretage det, men man foretog vel også et analysearbejde, da det var galt første gang, og nu foretager man så igen et analysearbejde, for nu det er galt for anden gang, osv.

Men det, jeg tror der er brug for, er, at man én gang for alle får cementeret de økonomiske forhold på Rigshospitalet, så de ansatte ved, præcis hvilke rammer de skal arbejde under. For situationen på Rigshospitalet er jo uholdbar, som den er lige i øjeblikket.

Og jeg kunne forestille mig, at Rigshospitalets økonomiske situation måske også kan have noget at gøre med, at flere og flere hospitaler ude omkring i landet, som før har været vant til at sende patienter med specielle sygdomme til Rigshospitalet, i højere grad begynder at behandle dem selv. Jeg ved ikke, om det er en af forklaringerne, men hvis det er tilfældet, kommer Rigshospitalet jo til at mangle nogle indtægter, og selv om det mangler nogle indtægter, kan det jo godt være, at personalet ikke bliver skåret ned i takt med mangelen på patienter.